

Afgørelser vedrørende overførsel til Bulgarien eller Italien efter Dublinforordningen

Flygtningenævnet har den 24. og 27. juni 2014 truffet afgørelse i 11 prøvesager vedrørende overførsel af asylansøgere til Bulgarien eller Italien efter Dublinforordningen. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser om overførsel til Bulgarien i tre sager, i syv sager er afgørelsen om overførsel til Italien stadfæstet, mens nævnet i én sag har udsat afgørelsen om overførsel til Italien, indtil der foreligger en dom i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols sag Tarakhel mod Schweiz (29217/12).

Sagerne er behandlet på skriftligt grundlag af et samlet nævn, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., og nævnets forretningsordens § 46, stk. 2.

Præmisserne fra fire udvalgte afgørelser kan læses nedenfor.

Bulgarien – stadfæstelse

Enlig yngre mand

”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at Deres klient har ansøgt om international beskyttelse i Bulgarien og herefter er udrejst af Bulgarien, inden hans asylsag var færdigbehandlet.

Det følger af Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, 1. led, at sagen – medmindre kriterierne i forordningens kapitel III fører til, at en anden medlemsstat er ansvarlig – skal behandles af den medlemsstat, hvortil den første ansøgning om asyl indgives.

Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Bulgarien er forpligtet til at modtage Deres klient, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Bulgarien dermed er ansvarlig for at behandle Deres klients ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Bulgarien den [...] 2014 har accepteret at modtage Deres klient i medfør af den pågældende bestemmelse.

For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold i asylsystemet i Bulgarien, skal Flygtningenævnet bemærke, at disse ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger fortsat er præget af visse mangler. Flygtningenævnet finder dog, at der generelt er sket en væsentlig forbedring af modtageforholdene i Bulgarien.

Flygtningenævnet finder ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren eller i modtageforholdene i Bulgarien, at overførsel af Deres klient vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Der kan herved blandt andet henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder UNHCR, Bulgaria As a Country of Asylum af april 2014, hvor asylproceduren og modtageforholdene bliver beskrevet. Det fremgår blandt andet, at om end der fortsat er mangler vedrørende asylproceduren og modtagefaciliteterne, så er forholdene forbedret, hvorfor UNHCR ikke længere anbefaler at suspendere Dublin-overførsler til Bulgarien. Det fremgår endvidere, at der kan være grund til ikke at overføre særligt sårbare personer, hvorfor UNHCR opfordrer til, at der foretages en konkret vurdering i hver sag. Herudover fremgår det, at personer, der overføres til Bulgarien i medfør af Dublin-forordningen, og som ikke har modtaget en endelig afgørelse på deres asylsag, vil få genoptaget

behandlingen af sagen og blive overført til et asylcenter og nyde de samme rettigheder som andre asylansøgere.

De generelle modtageforhold for asylansøgere i Bulgarien er efter nævnets opfattelse således aktuelt ikke af en sådan karakter, at de kan sidestilles med modtageforholdene i Grækenland på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21. januar 2011 i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland.

For så vidt angår Justitsministeriets besvarelse af 5. februar 2014 af spørgsmål nr. 251 (Alm. del) fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik vedrører dette spørgsmålet om tvangsmæssige udsendelser til Bulgarien. Af besvarelsen fremgår det, at der ikke vil blive gennemført tvangsmæssige udsendelser til Bulgarien efter Dublin-reglerne, før der er skabt klarhed over situationen i asylsystemet i Bulgarien. Flygtningenævnet bemærker, at Justitsministeriet i brev af 30. april 2014 til Folketinget har oplyst, at der ikke længere er noget til hinder for, at der kan gennemføres tvangsmæssige udsendelser fra Danmark til Bulgarien af asylansøgere efter Dublin-forordningen. Ministeriet finder dog fortsat, at der er grundlag for at være opmærksom på forholdene for asylansøgere i Bulgarien, og at der bør udvises opmærksomhed i forbindelse med overførsel af visse personer til Bulgarien efter Dublin-forordningen.

Flygtningenævnet finder, at det må bero på en konkret vurdering, om Deres klient skal overføres til Bulgarien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om Deres klient under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Bulgarien, vil være en i sådan situation ved en overførsel, at hans asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17.

Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark. Flygtningenævnet finder ikke, at oplysninger om Deres klients helbredsmæssige forhold kan føre til et andet resultat.

Det af Dem anførte, om at Deres klient har været udsat for trusler og vold af politiet i Bulgarien, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet skal herved bemærke, at Deres klient må henvises til at rette henvendelse til de bulgarske myndigheder, idet disse må antages at kunne og ville behandle en sådan henvendelse.

På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.”

Italien – stadfæstelser

Enlig yngre kvinde, sund og rask

”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at Deres klient har fået udstedt visum af den italienske ambassade i Yemen, som udløb mindre end seks måneder, før Deres klient for første gang indgav ansøgning om asyl på medlemsstaternes område, hvilket skete den [...] 2013 i [...]. Det følger herefter af Dublinforordningens artikel 12, stk. 4, jf. herved artikel 7, stk. 2, jf. artikel 3, stk. 1, at det er den

medlemsstat, der har udstedt et visum til en asylansøger med udløb mindre end seks måneder før indgivelse af asylansøgningen, som er ansvarlig for behandlingen af sagen. Italien er derfor forpligtet til at tilbagetage Deres klient, jf. Dublinforordningens artikel 18, stk. 1.

Flygtningenævnet skal bemærke, at det anførte om, at de italienske myndigheder ikke har udstedt et visum til Deres klient, ikke kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af systemet IVR-VIS, at Italien har udstedt et visum til Deres klient, og at det fremgår af Dublinforordningens artikel 12, stk. 5, at det forhold, at et visum er udstedt på grundlag af misbrug af en anden persons identitet eller ved hjælp af forfalskede, falske eller ugyldige dokumenter, ikke er til hinder for, at ansvaret pålægges den medlemsstat, der har udstedt visummet.

Flygtningenævnet finder således, at Italien er forpligtet til at modtage Deres klient, jf. forordningens artikel 12, stk. 4, jf. artikel 18, stk. 1, og at Italien dermed er ansvarlig for at behandle Deres klients ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Italien den [...] 2014 har accepteret at modtage Deres klient.

De aktuelle modtageforhold for asylansøgere i Italien er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger behæftet med visse mangler.

Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtageforholdene i Italien, at overførsel af Deres klient til Italien vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Der kan herved blandt andet henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder AIDA, National Country Report – Italy af april 2014. Det fremgår blandt andet af rapporten, at om end asylproceduren kan være længerevarende og modtagefaciliteterne begrænsede, så foretager de italienske myndigheder en reel asylsagsbehandling. Det fremgår endvidere, at visse sager undergår en hurtigere behandling, heriblandt sager, hvor ansøgeren er vurderet sårbar. Der kan yderligere henvises til UNHCR's Recommendations af juli 2013, rapport fra Swiss Refugee Council af oktober 2013 og Dansk Flygtningehjælps rapport af januar 2014.

Flygtningenævnet finder således heller ikke, at modtageforholdene for asylansøgere i Italien generelt er af en sådan karakter, at de kan sidestilles med modtageforholdene i Grækenland på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21. januar 2011 i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland.

Flygtningenævnet finder, at det må bero på en konkret vurdering, om Deres klient skal overføres til Italien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om Deres klient under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Italien, vil være i en sådan situation ved en overførsel, at hans asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17.

Flygtningenævnet finder endvidere ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark. Det bemærkes herved, at Deres klient er en yngre kvinde, der ifølge sin forklaring til oplysnings- og motivsamtalen i Udlændingestyrelsen er sund og rask. Endvidere fremgår det af den

italienske accept af [...] 2014, at Deres klient vil blive overført til ERF-projektet [...], der støttes af Den Europæiske Flygtningefond.

Flygtningenævnet finder ikke, at de omtalte sager i Dansk Flygtningehjælps indlæg om overførsel til Italien, hvori der er iværksat midlertidige foranstaltninger i medfør af regel 39 i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols procesreglement, giver anledning til en ændret vurdering af sagen.

På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.”

Yngre kvinde med barn og medfølgende familie

”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at Deres klient har ansøgt om international beskyttelse i Italien og herefter er udrejst af Italien, inden hendes asylsag var færdigbehandlet.

Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Italien er forpligtet til at modtage Deres klient, jf. forordningens artikel 18, og at Italien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Italien den [...] 2014 har accepteret at modtage Deres klient samt hendes datter.

De aktuelle modtageforhold for asylansøgere i Italien er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger behæftet med visse mangler.

Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtageforholdene i Italien, at overførsel af Deres klient til Italien vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Der kan herved blandt andet henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder AIDA, National Country Report – Italy af april 2014. Det fremgår blandt andet af rapporten, at om end asylproceduren kan være længerevarende og modtagefaciliteterne begrænsede, så foretager de italienske myndigheder en reel asylsagsbehandling. Det fremgår endvidere, at visse sager undergår en hurtigere behandling, heriblandt sager, hvor ansøgeren er vurderet sårbar. Der kan yderligere henvises til UNHCR’s Recommendations af juli 2013, rapport fra Swiss Refugee Council af oktober 2013 og Dansk Flygtningehjælps rapport af januar 2014.

Flygtningenævnet finder således heller ikke, at modtageforholdene for asylansøgere i Italien generelt er af en sådan karakter, at de kan sidestilles med modtageforholdene i Grækenland på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21. januar 2011 i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland.

Flygtningenævnet finder, at det må bero på en konkret vurdering, om Deres klient skal overføres til Italien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om Deres klient under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Italien, vil være i en sådan situation ved en overførsel, at hans asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17.

Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark. Det bemærkes herved, at Deres klient ikke vil være i en særlig sårbar situation som enlig forælder, der skal tage sig af et lille barn ved en overførsel til Italien, idet hun under sit tidligere ophold i Italien fulgtes med sine forældre og sin broder, hvorfor hun således ikke er alene med sin datter.

Flertallet finder ikke, at de omtalte sager i Dansk Flygtningehjælps indlæg om overførsel til Italien, hvori der er iværksat midlertidige foranstaltninger i medfør af regel 39 i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols procesreglement, giver anledning til en ændret vurdering af sagen.

På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.”

Italien – udsættelse

Familie med tre børn på 8, 6 og 3 ½ år

”Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har siden den 30. januar 2014 i syv klagesager mod Danmark – med henvisning til regel 39 i Domstolens procesreglement – anmodet regeringen om at udsætte overførslen af asylansøgere til Italien i medfør af Dublin-reglerne. Sagerne drejer sig alle om familier med mindreårige børn, som over for Domstolen har gjort gældende, at de ved overførsel til Italien vil blive udsat for en krænkelse af EMRK artikel 3 om forbud mod umenneskelig og nedværdigende behandling mv.

Den danske regering har ved brev af 13. marts 2014 til Domstolen anmodet Domstolen om nærmere at redegøre for Domstolens ændrede praksis vedrørende anvendelse af regel 39 i Domstolens procesreglement i sager, hvor der skal ske Dublin-overførsel af asylansøgere til Italien. Regeringen har ligeledes anmodet Domstolen om at oplyse, hvorvidt regeringen bør stoppe overførslen af særligt sårbare persongrupper til Italien, og hvis dette er tilfældet, hvilken persongruppe denne praksis i så fald skal anvendes over for.

Domstolen har ved brev af 20. marts 2014 oplyst, at det må forventes, at midlertidige foranstaltninger kan finde anvendelse på sager vedrørende personer eller familier i en tilsvarende situation som ansøgerne i sagen Tarakhel mod Schweiz (29217/12), der afventer Storkammerets afgørelse.

Flygtningenævnet har af Domstolen fået oplyst, at der formentlig vil blive truffet afgørelse i sagen Tarakhel mod Schweiz (29217/12) i september eller oktober 2014.

Som anført er der i den foreliggende sag tale om en familie bestående af to forældre og tre børn på henholdsvis 8, 6 og 3 ½ år.

Flygtningenævnet har på denne baggrund fundet det rettest at udsætte nævnets afgørelse af sagen om overførsel til Italien, indtil der foreligger en dom i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols sag Tarakhel mod Schweiz.

Flygtningenævnet har i forbindelse med afgørelsen været opmærksom på Justitsministeriets brev af 22. april 2014, hvorefter visse personer for tiden ikke vil blive tvangsmæssigt udsendt til Italien.”